

Meditacions: Dilluns de la quarta setmana de Quaresma

Reflexió per meditar el dilluns de la quarta setmana de Quaresma. Els temes proposats són: Déu s'il·lusiona amb nosaltres; abandonar-nos com a fills; fe és deixar lloc a Déu.

AHIR CELEBRÀVEM el diumenge *laetare*, com un recordatori que la Quaresma és un temps de penitència que ens disposa cap a la gran alegria de la Pasqua. Al llibre del profeta Isaïes escoltem Déu que ens diu: «Crearé un cel nou i una terra nova. Ningú no es recordarà del passat, no

tornarà a pensar-hi mai més. Tothom s'alegrarà de veure la nova creació i en faran festa per sempre, perquè la meva creació transformarà Jerusalem en alegria, i tot el meu poble, en festa. També jo m'alegraré de Jerusalem i celebraré la sort del meu poble» (*Is 65, 17-19*). El Senyor ens convida a la joia i ell mateix s'alegra. Al llibre del Gènesi també percebem aquest goig de Déu quan, en contemplar el món acabat de sortir de les seves mans, veu que és «molt bo» (*Gn 1, 31*). El creador, que havia preparat el món per als homes, ja somiava amb la vida dels seus fills.

Sabem que, tot i això, després va venir el pecat i la destrucció de l'harmonia inicial. Però Déu no es va cansar de perdonar ni d'il·lusionar-se amb els homes. Cadascú de nosaltres som, d'alguna manera, un somni de Déu, un projecte de bé i felicitat. «Déu pensa en cadascun de nosaltres, i pensa bé! Ens vol i somia

amb la joia que gaudirà amb nosaltres. Per això, el Senyor ens vol *recrear*, fer nou el nostre cor (...) perquè triomfi l'alegria. (...) I fa tants plans: *construirem cases...*, *plantarem vinyes, menjarem els seus fruits...* totes les il·lusions que pugui tenir un enamorat»^[1]. Sant Josepmaria, en pensar en les paraules del profeta Isaïes en què Déu ens diu que som un projecte diví, no ocultava la seva emoció: «Que Déu em digui a mi que soc seu! És com per tornar-se boig d'Amor!»^[2].

«AMB QUIN GOIG us exalço, Senyor. M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava» (Sl 29, 2). Aquest salm expressa l'agraïment d'un home rescatat per Déu de les urpes de la mort. En aquesta experiència, el salmista ha après com a mínim dues coses importants. La primera és que

la ira de Déu només dura un instant, però la seva bondat tota la vida. El Senyor no vol destruir, sinó corregir perquè els seus fills puguin ser feliços. Per això, tot i haver-lo ofès amb el pecat, sempre és possible tornar-hi amb la seguretat que serem acollits. Encara que a vegades sembli que ens ha deixat sols o que s'ha amagat, en realitat Déu sempre serà fidel. «Et vaig abandonar sols per un moment, i ara et torno a prendre amb un amor immens. En un esclat d'indignació et vaig amagar un moment la mirada, però ara t'estimo amb un amor etern. T'ho diu el Senyor, el qui t'allibera» (Is 54, 7-8).

El segon ensenyament del salm és que la malaltia i la mort mostren a l'home la seva fragilitat. En el moment de la prosperitat és fàcil oblidar-ho i no donar relleu a la necessitat que tenim dels altres i, sobretot, de Déu. En canvi, quan arriba un moment de crisi personal o

familiar, aquesta feblesa es posa de manifest; es comprèn, doncs, amb nova profunditat, la importància que tenen a la nostra vida la comunió — amb Déu i amb els altres— i la pregària. «Tu m'has dit: Pare, ho passo molt malament. I jo t'he contestat a cau d'orella: pren sobre les teves espatlles un bocinet d'aquesta creu, només un bocí ben petit. I si ni així t'hi veus amb cor... deixa-la tota sencera damunt les espatlles fortes de Crist. I ja des d'ara, repeteix amb mi: “Senyor, Déu meu, en les teves mans abandono el passat, el present i el futur, allò que és petit i allò que és gran, el poc i el molt, el que és temporal i el que és etern”. I queda't tranquil»^[3].

EN UNA OCASIÓ, un home poderós, funcionari real d'alt rang, demana a Jesús que vagi amb ell a Cafarnaüm

per curar el seu fill greument malalt. La seva fe i la seva esperança són encara febles, però en el seu amor de pare no vol deixar d'intentar qualsevol cosa per ajudar el seu fill. Per això, ha recorregut els més de trenta quilòmetres entre Cafarnaüm i Canà, per anar a buscar aquest Mestre del qual li han assegurat que fa miracles mai vistos.

El Senyor es fa una mica de pregar, lamentant-se serenament de la incredulitat que trobava a Galilea: tots desitjaven veure signes i prodigis, però no estaven tan disposats a acollir la seva paraula ni a convertir-se. Aquell home insisteix i, sobretot, comença a poc a poc a creure de debò, com mostra la seva dòcil obediència al que Jesús li indica: «Ves, que el teu fill ja està bo» (*Jn 4, 50*). Mentre torna apressat a Cafarnaüm, els seus servidors li surten a l'encontre amb la notícia que el nen es troba bé. «I cregueren

en Jesús ell i tota la seva família» (Jn 4, 53), conclou l'evangelista.

El Senyor ens vol guarir, com el fill del funcionari reial, alliberant-nos de les nostres esclavituds i perdonant els nostres pecats. I ens demana el mateix: creure. «La fe és deixar lloc a aquest amor de Déu, deixar lloc al poder de Déu, però no al poder d'algú molt poderós, sinó al poder d'algú que m'estima, que està enamorat de mi i vol viure l'alegria amb mi. Això és la fe. Això és creure: deixar lloc al Senyor perquè vingui i em canviï»^[4]. Podem demanar a la nostra Mare que ens ajudi a tenir, com ella, una fe gran, disponible i humil, perquè el Senyor ens pugui omplir amb la seva gràcia.

[1] Francesc, Homilia, 16-III-2015.

[2] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 12.

[3] Sant Josepmaria, *Via Crucis*, VII Estació, núm. 3.

[4] Francesc, Homilia, 16-III-2015.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dilluns-de-la-quarta-
setmana-de-quaresma/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dilluns-de-la-quarta-setmana-de-quaresma/) (23/03/2026)